

OK. 533, 26

B. m.

X 186 2350

ANDR. DINNERI CON-
RADI F. JC.

ΕΕΝΙΚΑ ΣΤΡΑ-
ΤΕΥΜΑΤΑ,

SIVE

ORATIO,

AB EODEM HABITA IN ACAD.
NORIMBERG. QUAE EST
ALTDORPHII,

Tertio Kal. Novembr.

ANNO CHRISTI

M. DC. XXI.

Excudebat ibidem BALTHASAR SCHERFFIUS,
Academiae Typographus.

NOBILISS. AMPLISS. ET PRVDEN-
TISS. DOMINIS

INCLYTÆ ET
TOTO ORBE CLARISS.
REIP. NORIMBERG.

DUUMVIRIS ET SEPTENVIRIS,

DN. PAULO BEHAIM,
DN. GEORGIO VOLCKAMER,
DN. LEONHARDO GRUNDHERR,
DN. ANDREÆ IM HOF,

Dominis suis observandiss. & Patronis
magnis

Cultus simul & gaudij testandi ergò
L. M. Q. D D.

A. DINNER D. EID REIP. à CONSIL.
& Cod. Prof. in Acad. Altdorphina.

I. N. D. N. I. C.

SI quanta ante paucas septimanas, ad famam adventantium duorum maximorum exercituum, consternatio omnium fuit atq; metus: tantum nunc, mutata rerum facie redditaq; tranquillitate Opido isti gaudium esse debet: minimè fortassis vituperandus est is, qui quæ ratione gaudere se aliis testetur, considerandum ducit. Si namq; juxta sententiam Romani sapientis, læticia in quemlibet cadere potest, gaudium verò in solum sapientem: gaudio studii aliquid impendere sapientes decet, & amabunt gaudia curam. Ad metum quod attinet, is ejusmodi est, ut facilè celari ac dissimulari non possit. Quin potius, quo magis occultare eundem

A 2 dem

dem & abdere homines nituntur, eò mani-
festius pavidi sunt, erumpente ex omni par-
te trepidatione, & vultu ficto cum oratione
minimè consentiente. Quod superioribus
diebus facilè intellectum est, cùm initio ple-
riq; de liberis tantum aut uxoribus, aut bi-
bliothecis in locum tutiorem transferendis
sollicitos se esse ostenderent, qui tamen po-
stea nihilo remissiùs corpori quoq; ac vitæ se
timuisse, facta secessione declararunt. Quo-
rum metum sicut per omnia vanum aut de-
generem fuisse, non temerè dixerim; (nam &
ipse nec ex quercu nec ex saxo prognat' sum,
ἔδὲ μοι αὐτὰ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος) ita postquam
eam tempestatem lux serenior excepit, me-
tuq; maximo liberati sumus: læticiæ signa
non minus, quàm prius tristiciæ ac squa-
loris, publicè extare oportere judico, & vel
pastoritium illud Publij Maronis ingemi-
nandum,

————— DEUS NOBIS HÆC OCIA FECIT.

NAMQUE ERIT ILLE MIHI SEMPER DEUS.

Gauden.

Gaudendum igitur est, & ita gaudendum,
ut ocium literarium tranquillitatemq; redu-
ctam DEO imprimis acceptam feramus. Sic-
ut enim pacem deum in publicis calamita-
tibus olim exposcere moris erat, vel morbis
grassantibus, vel prodigiis nunciatis, quæ
iratos deos portenderent: ita, qui periculum
evaferant, condemnari votorum unicè gau-
debant, minuiq; luctum, cum votum pu-
blicè susceptum solveretur, credebant, sicut
apud Festum Pompejum scriptum est. Ex
tripode editum putem⁹ Sophocléum illud:
Σὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γαλᾶ καὶ ᾠδύρεται. hoc est: Cum Deo
quisq; & gaudet & flet. Hic namq; vitæ ne-
cisq; gentibus arbiter. Qualem quisq; for-
tem statumq; habeat, in manu ejus positum
est. Quid his datum, illis ademptum velit,
solus decernit. Ex indulgentia ipsius læticiæ
causas populi urbesq; concipiunt. Nulla
pars usquam, nisi volente propitioq; ipso
floret. Quas nationes fundit⁹ excindi, quas
transportari, quibus pacem dari, quibus li-

A 3

berta-

bertatem eripi, quos reges mancipia fieri,
quorumve capiti regium circundari decus
oporteat, quæ ruant urbes, quæ oriantur,
ipsius jurisdictio est. Hunc igitur tanti bo-
ni auctorem laudare debent, qui optimam
rerum pacem, quas homini novisse datum
est, restitutam sibi gaudent. Verum cum
hoc ipsum, quomodo laudare Deum oporteat,
difficulter homines plerique intelligant:
quæ super ea re atque laudandi modo medita-
tus sum, ante omnia communicare vobis-
cum constitui. Quod ut Vobis, MAGNIFICE
DOMINE RECTOR, REVERENDI, CLARISS.
ET DOCTISS. DNN. COLLEGÆ, NOBILES-
QUE ET ORNATISS. DNN. STUDIOSI, volen-
tibus faventibusque fiat: utque dicendi genus
inelegans ac incompositum, vitæ tamen
meæ conveniens, quam per dies aliquam-
multos, sine lare propemodum ac fundo,
meique ipse quodammodo oblitus egi, boni
consulatis, majorem in modum rogo.

EXISTI-

EXISTIMO igitur, eos demum verè DEUM
laudare, qui cœlesti perfusi lumine, magni-
tudinem divinorum beneficiorum intelli-
gunt, & tum quidem maximè laudare, cum
ad laudandum impares se agnoscunt & con-
fitentur. Ex hac enim meditatione, tan-
quam ex fonte quodam, admirationis, gra-
titudinis, dilectionisq; Dei affectus scaturi-
unt, atq; illud accidit, ut beneficentiæ tan-
tæ secreto animus mortalium obstupefa-
ctus, ac sub ejus velut mole ruens, nec eloqui
se posse sentiat, quod miratur, nec verbis
comprehendere audeat, quod ineffabile &
incomprehensibile esse perspicit. Itaq; et-
iam tacendo loquitur, admirando verò Dei
bonitatem, eandem prædicat. Divinæ nam-
que virtutis opera (ut quidam ex Sanctis Pa-
tribus dixit) tunc facundius loquimur, cum
obstupescendo reticemus. Quo tempore
Deus ipse in nobis se laudat, qui eam men-
tem nobis donat, qua illum supra omnem
laudem & prædicationem esse intelligentes,
admira-

admiratione, silentio & stupore quodam sa-
cro deveneramur. Ne enim à nobis ipsis co-
gitationem ejusmodi ullam suscipi posse
credamus, Divus Apostolus disertè prohi-
bet, ostendens eum solum qui conferre in
nos beneficia ista gaudet, eorum quoq; sen-
sum, paremq; ac æquam æstimationem lar-
giri mortalibus consuevisse. ἡμεῖς δὲ (ait) ἔ-
πενεῦμα τῆς κόσμου ἐλάβομεν, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τὸ ἐκ τοῦ θεοῦ, ἵνα
οἴδαμεν τὰ ἰσὺς τοῦ θεοῦ χαρισθέντα ἡμῖν. hoc est, Nos au-
tem non spiritum hujus mundi accepimus,
sed spiritum qui ex Deo est, ut sciamus quæ
à Deo donata sunt nobis. Tanti videlicet est,
beneficiorum divinorum cognitionem ha-
bere. Sed quod aliis in rebus accidere vide-
mus, ut ea quæ scimus, pars sint minimissi-
ma eorum, quæ ignoramus, quæq; super-
sunt adhuc discenda: idem vel imprimis in
hac divinæ munificentiae meditatione ve-
rum esse experimur. Cum enim ingenitâ
cœcitate oppressus animus noster ægrè se ad
eorum considerationem erigat, quæ in ocu-
los sen-

los sensusq; nostros singulis propè momen-
tis incurrunt, cùm ea nobis contingunt
Quis humana sibi doleat natura negatis, ^{ce}
ut ait Flaccus: qua ratione consequi poterimus,
ut divinę liberationis beneficia vel perscrutemur,
vel æqua lance expendamus?
Ubi namq; ipsa pericula incognita & ab intelligentia
nostra penitus remota sunt, quorum tanta est
varietas & multitudo, quanta muscarũ in æstate est,
cùm caletur maximè: quis obsecro, tanquam ea evaserit,
letari, aut eapropter Liberatori obnoxium se profiteri
potest? Meritò igitur omnes homines ingrati
erga DEUM dicimur, quos inscientes DEUS
ex necessitatibus tam variis eripit, sicut mundi
Salvator DN. NOSTER JESUS CHRISTUS testatur,
de patre suo cœlesti loquens, *ὅτι αὐτὸς γεννῶς ἐστὶν Ἰησοῦς ἀγαπῶν καὶ σωτὴρ πάντων,*
hoc est, qui benignus est erga ingratos & malos.
Naturam rerum Paulus JC. alicubi ait non esse
in negotiis intuendam, in qua omnia certa essent,
cùm futura utiq; fierent,

B

rent,

rent, sed nostrā inſcientiam adſpici debere.
Eandem verò ſi tum quoq; intueri oportet,
quoties de divinis beneficiis cogitamus, ni-
hil meditatione noſtra imperfectius depre-
hendemus. Cùm enim rerum ille Pater fu-
tura omnia, tanquam præſentia intueatur,
atq; infinita, quæ obſutura nobis novit, cle-
menter quotidie prohibeat atq; depellat:
utiq; nec conſultis prius nobis, neq; preci-
bus noſtris expectatis ad opem ferendam
accingi verum eſt. Unde fit ut in maxima
omnium eorum ignorantia, quæ circa nos
geruntur, & vel vitæ ac ſaluti, vel fortunis
noſtris exitium afferre poſſunt, perpetuò
verſemur, & vix unquam homines verſatos
ſe in discrimine norint, niſi mirabiliter ab
ipſo DEO cognitio ea, tanquam par aliquod
immortalitati donum, data iisdem fuerit.

„Ceu, ni laceſſat lumen externum, illicò
„Oculus tenebris totus immerſus latet,
„Se viduus ipſo, triſte perpetuens malum:

Aſt

Ast ubi nitentes purpurat Sol pupulas, “
Visu lubescit atq; lætatur fruens: “

Haud aliter, ubi lumen gratiæ divinæ defi-
cit, Cimmeriis protinus tenebris involutus
stupor mortalium, nec mala cervicibus suis
impendentia, nec bona à DEO indefinenter
dimanantia discere laborat: adeò quidem,
ut parum esse videatur periculum ignorare,
in quo servatus sis, nisi & ea, quæ non dubi-
tamus à Luminum Patre bona quotidie
descendere, quæq; manibus palpamus, ex-
tremè subinde ingratitude nos condem-
nent. Sicut enim terras quasdam imbribus
ficciores fieri traditum est, velut in Nar-
niensi agro, quod admirandis suis inseruit
M. Cicero, ficcitate lutum fieri prodens,
imbre pulverem: Ita, quamvis continuo
imbre gratiæ divinæ humana indigentia in-
undet, magis tamen magisq; sterilefcit, &
vix unquam fructum animi memoris ac
grati producit. Usq; adeò naturæ suæ reti-

B 2. nens

nens est pulvis iste, quem hominem dici-
mus, ut neque aqua illa vivâ cœlesti, illaque
pluvia voluntaria segregata hereditati DEI,
sicut eam Propheta Regius vocat, rigari, nec
lavari refrigerarique, aut denique coire in
unum velit. Qui animæ humanæ nobilita-
tem in cœlum ferunt, intelligentiæ lumine
â DEO præditam eam esse, auræ divinæ par-
ticulam esse affirmant: non enim ea tan-
tum, quæ sensibus corporis patent, cogno-
scit, sed & de substantia rerum judicat: neq;
præsentia tantum novit, sed & futura con-
jectat, ex causis effecta, ex effectis causas
colligit: cœlum ipsum transcendit, DEUMq;
(infiniti namque boni capax est anima no-
stra) acie mentis quodammodo attingit.
Hæc tamen omnia cum operatur & efficit,
purus actus non est, & ut intelligentiæ mu-
nus exequatur, multis opus habet, objecto,
specie, imaginatione sive phantasmate: ac
cum ea tantum, quæ sunt, intelligit, scien-
tiam suam â rebus dependere confitetur.

Inte-

Interea, & dum in corpore est, nec DEUM videt, neq; seipsam: sed neque substantiam ullam, corporum licet, proprie intuetur: de plurimis opinionem, paucissimorum veram habet scientiam: ubiq; fallitur, & tum maximè cum futura coniectat. Longè verò aliter in DEO hæc se habent: qui uno intuitu omnia simul perfectè cognoscit, nullis ad cognoscendum adminiculis extra se indiget, quippe cui essentia sua intelligentia est. Quapropter futura omnia non minus illi, quam præterita, præsentia sunt, oculisq; ipsius nuda omnia & aperta. Quæ cum ita sint, mirum esse non potest, si hominibus etiam sapientissimis in maximo & præsentissimo discrimine idem sæpenumero contingat, quod Poeta dormientibus in magna maris tempestate evenire ait, ut non prius, quam rabiem ventorum evaserint, portumque tenuerint, periculi magnitudinem ad animum revocent.

B 3

— Si quis

*Si quis fortè gravi qui vinctus membra sopore,
Nil sentit, dum sevit hiems: mox fluctibus actus
In siccum, & somno excitus, quanto æquora motu
Turbentur, videat, quantas evaserit undas,
Horreat: & tutum vix sese in litore credat.*

Et ut in pauca rem conjiciam: Nihilomagis
opera ac beneficia DEI absq̄; DEO cognosci
possunt, quàm Sol sine sua ipsius luce con-
spici valet.

Qua de re, si quis est, qui porrò dubitan-
dum putet, is statum præsentem rerum no-
strarum, Opidiq̄ue ac Academiae hujus no-
stræ paulò attentius mecum consideret.
Cum enim duo exercitus potentissimi, pe-
ditum ac equitum quinquaginta millia, à
quibus castra moventibus, uno tantum
milliari divisi eramus, Opidum hoc (emi-
nus an cominus, dubito) nuper territarent:
Quis obsecro, cautum fatis acceptumq̄ue
habuit, quæ ducum consilia essent, quis or-
do, quis finis belli gerendi: quos occidione
deberi, quibus contra parci, quos in socio-
rum

rum numero habere voluerint? Verum, dicet aliquis, nihil tum periculi fuisse ab iis, qui nec hostili, nec alieno à nobis animo advenisse se dictitabant; Nolo ita sentientibus illud reponere, quod maximus Imperator Carolus V. de pactione, quam cum Clemente VII. Papa contra Franciscum Gallie Regem iniit, quamq; violatā à Papa querebatur, dicere solebat: **VOCEM QUIDEM ESSE JACOBI, MANUM AUTEM ESAU:** (quo genere nihil hodie, in tanto fallendi certamine, frequentius est) neq; alterum illud Henrici IV. Gallie & Navarre Regis, qui de Comite Roberto Essexio loquens, Inter ipsa fercula nonnunquam dicebat cibi appetentiam incitari, eorum scilicet qui absq; aviditate ulla prius accessissent. Nolo, inquam, hæc illis modò respondere. Sed neq; fas esse arbitror, fidem Serenissimi ac Potentissimi utriusq; Bavariæ Ducis ac Domini, DN. MAXIMILIANI, COMITIS PALATINI AD RHENUM &c. alterius exercitus Imperatoris, & justiciæ simul laude cla-

*Entre les
viandes
vient l'
appetit.*

de clarissimi & felicissimi, recentis verò victoriae gloria planè admirabilis, ullo modo in dubium vocare, qui in agro Norimbergensi salva omnia fore receperat. Est tamen, ubi non tam ducum voluntas ac cupiditas, quàm aliorum calamitas, discordiae plebis intestinae, factiones Optimatum, tumultus repentini, seditio, incendia, terror Panicus locum injuriae faciunt: ut qui consultò oppugnatum non venerant, his tamen emergentibus occasionem proferendae potentiae suae, quasi divinitus oblatam, negligere & (quod dicitur) bolum è faucibus amittere nolint. Præterea, quis tam prodigiosae securitatis est, ut militem, cui in exercitu altero stipendium neq; promissum neq; numeratum dicebatur, cum commeatus omniumque rerum penuria conflictantem, ipsique caelo, si inclementius erit, minitantem, à maleficio & præda, in provincia hætenus integra belloque intacta, abstenturum persuadere sibi ausit? aut tam rerum imperitus,
ut Fa-

ut Famis & Sitis mala invicta imperio coër-
ceri posse putet? Matrem magni Regis dice-
re memini, Verosimile non esse, ut jumentū
fiti longā enectum, à scaturigine aquarum
copiosissima & (ut Lucretij verbo utar) flu-
entifona, prius æquamente abduci se patia-
tur, quàm fitim sedavisset. O dictum verè
atq; facetè! Sed & multa alia sunt, neq; vana
omninò, neque fortuita, aut ejusmodi, quæ
vulgus nimis interdum superstitiosè ad cau-
sam trahere consuevit: quæ viros etiam for-
tes tam propinquo discrimine terrere, in ali-
is verò metum augere poterant. Quæ sicut
diligenter tum à me dissimulata sunt, ita hoc
quoque tempore silentio præterire est ani-
mus. Neq; enim justum arbitror, serenum
gaudij, quod ex liberatione divina omnes
percipimus, sinistrorum ominum recitatio-
ne ac nubilo obscurare, aut pro Eucharisti-
ca κληδονιστικὴν. hoc est ominandi scientiã quan-
dam profiteri. En, redeunt ad operas inter-
missas Viri doctissimi Academiae hujus Pro-
fesso-

C

fesso-

fessores, qui in statione manserunt, suã opi-
nionem & fortes & constantes, qui violentis-
simum affectuum METUM vicissent. Rever-
tuntur quoq; ad Academiam cives ἀλιμαγέλοι
& segreges: quorum alij omnia metuenda
esse putabant, quia quid timendum esset,
non constabat, alij venatores timidos imi-
tati, ἀρκίς παρόσης τῆ ἰχνη ζήλειν hoc est, vestigia ur-
si præsentis quærere visi sunt, ut in prover-
bio est. Nunc verò secessum suum Theo-
critæo illo excusant: εβα καὶ ταῦρος εἰς ὕλαν. hoc
est, Abijt & taurus in silvam. Reversi autem
sunt? Imò, si faciem videas, expectare adhuc
videntur, ut gratiæ iisdem agantur, QUOD
DE REPUBLICA NON DESPERARINT, QUOD-
QUE REDIRE VOLUERINT: quas scilicet &
Varroni consuli à S. P. Q. Romano actas ef-
se meminerant, postquam clade Cannensi
amisso exercitu fugit, & in urbem incolu-
mis reversus est. Utrique, quod caput est rei,
grata mente profitentur, DEUM immeren-
tes nos coronasse misericordia & miseratio-
nibus,

nibus, ut loquitur Propheta Regius: ac illis
quidem, ut durarent, his ut postliminio re-
dirent ad propria, clementer concessisse:
concessisse, ut quilibet cum Apostolo dice-
re possit: *πεπλήρωμα τῆς ᾠδῆς κλήσεως, ὑπερπερισσεύουσα τῆς
χαρᾶς ἐπὶ πάσῃ τῇ θλίψει ἡμῶν*: hoc est, Repletus sum
consolatione, superabundo gaudio in omni
tribulatione nostra. Consolatur enim nos
DEUS in omni tribulatione nostra, *εἰς τὸ δύνασθαι
ἡμᾶς ᾠδῆς καλεῖν τὰς ἐν πάσῃ θλίψει*, hoc est, ut possi-
mus & ipsi consolari eos, qui in omni angu-
stia sunt, ut idem Apostolus alibi ait: Ad-
dam & hoc efficere eundem in nobis, ut ma-
limus cum consolatione ejusmodi quamli-
bet ærumnam perferre, quàm utroq; simul
carere. Verè enim DEUS est omnis consola-
tionis, tùm quia solus mederi miserijs no-
stris novit, tùm quod earum causas intelli-
git, quorum utrumq; hominibus negatum
est. Ex quo fit, ut sæpenumero molestos
consolatores homines se exhibeant in angu-
stijs constitutis, sicut de consolatoribus suis

vir sanctus Hiob conqueritur, & quandoq;
ibi mederi incipiant, ubi non oportet.

Hanc verò consolationem quia animis
nostris, ceu lumini oleum, sedulo instilla-
runt Reverendi DEO Q. dilecti Ecclesiae hu-
jus ministri, qui celeusmate verbi Divini ad
preces, fiduciamq; in DEUM concipiendam
assiduè nos animarunt: inæstimabili utiq;e
beneficio nos omnes, qui intra urbem &
vallum, ut ita dicam, difficili hoc tempore
substitimus, sibi devinxerunt. Non enim
aëre magis necessario corpora nostra utun-
tur, quàm precibus piisq; votis animi pio-
rum. Et illa quidem, cùm spirare desierunt,
simul & vivere desinunt: quod ipsum spi-
randi verbum satis indicat, quod pro vita
usurpamus. Desinunt autem vivere, quan-
do calor nativus, quo cor exæstuat, pulmo-
num ministerio, aërem frigidum continuo
attrahentium, calidumq; eijcientium, tem-
perari desinit. Eodem verò modo animus
noster, nisi assiduè ad DEUM preces suspiri-
aq; ca-

aq̄; calida ejaculetur, subinde autem recentem Spiritus Sancti gratiam recipiat, deficit atq̄; moritur. Maacti pietate studioque isto vestro este, Viri Venerabiles, ac porrò quoque os nostrum aperire in necessitatibus, spiritumq̄; illum vivificantem attrahere sine intermissione docete! Sic namq̄; largiri bona & DEO honorificentius est, nobisque utilius: ut & solis petentibus, quærentibus atq̄; pulsantibus, nec dormientibus ad auxilium divinum porta pateat.

Utriq̄; postea ad COSS. & Senatum inclytum Norimbergensē, Magistratum nostrum observandissimum cōversi, hac quasi formula vota suscipiunt ac solvunt: Solemnia vota, DOMINI PATRES Q. “ PATRIÆ, pro incolumitate vestra, qua “ salus publica continetur, & suscepimus pa- “ riter & solvimus. precati DEUM, ut velit ea “ semper suscipi & signari. ut florentes vos ea “ benignitate servet, quam super magnas plu- “ rimasq̄; virtutes, præcipuâ sapientiâ, mode- “

„ratione ac fortitudine, in Urbe, Provincia,
„Academia defendendis, avertendisq; à no-
„bis periculis, consequi divino honore me-
„ruistis. ut eam porrò quoq; mentem vobis
„det, quæ optima sit, qua studiis artium, ac
„scientiarum omnium, earumque doctori-
„bus in Academia ista vestra ita consulatis,
„ut ea res vobis liberisq; vestris, posterisque
„eorum benè & feliciter eveniat.

Post ordinem Amplissimum, plurimum
se utrique debere fatentur Nobilissimis, ac
fortissimis viris, DN. GEORGIO POEMERO
Opidi hujus præfecto vigilantissimo, DN.
JOANNI CHRISTOPHORO COLERO
Ordinum Ductori, DN. ERICO AB HA-
DELN designato itidem militum præfecto,
DN. CÆSARI PFLUG Signifero: quo-
rum præclaram operam in civium ferocita-
te cohibenda, milite præfidiario regundo,
tormentis ac excubiis opportunè disponē-
dis, prudentiam denique & humanitatem
ipsi quoq; duces utriusq; exercitus Bavarici
atq;

atq; Mansfeldici admirati sunt, ita ut non tantum amicitia dignos judicarent, sed eorum quoq; arbitrium plurimis in rebus commiter observarent. Cum enim pro se quisq; atque Tu in primis, POËMERE Amplissime, non sine vitæ periculo, inter arma fulgentia, faxa volantia mediasq; cædes, summo studio caveres, ne quid timidè, néve quid temerè gereretur, Opidum hoc, templum, Academia, domicilia, conjuges, liberi fo-cique nostri defensi, nomen verò ac decus vestrum immortalis consecratum est.

Ad ipsam verò Academiam hanc quod attinet, non equidem inficior, incredibile me dolore affici ex tantæ solitudinis desertorumq; auditoriorum cōspectu, quæ ante paucas septimanas frequentissima intuebamur. Prò DEUM immortalem! Tantumne Metui in hanc Academiam ejusque cives licuisse? Tantumne Arcadiæ deastro ludibrium cœtum Pierium debuisse? Sed nec ipsa pestilentia, Βέλῳ τῷ Διὸς gentilibus dicta, quæ
septem

septem & decem annorum spatio bis Opi-
dum hoc infestavit, majorem in Academia
stragem edidit, vastitudinemq; invexit: ut
verè dictum Pindaro sit: *Εν γὰρ δαιμονίοις φόβοις φεύ-
γοντι καὶ παῖδες θεῶν.* hoc est: In divinis terroribus
fugiunt & deorum filij. Auget mœsticiam
ac miseriam nostram, quòd occasione de-
solationis hujus, membrum nobilissimum
Academiæ hujus, Illustrem, inquam, &
Generosum Dominum, DN. GEORGIUM
FRIDERICUM à SEINSHEIM, L. BA-
RONEM in Hohencottenheim, Seehaus,
Sinchingem, & Erlach &c. principem ju-
ventutis, floremq; ordinis sui *ὑπὲρ μακαρίτην,*
amissimus: vita longiori, non tam ob splen-
dorem profapiæ, orisq; dignitatem, quæ
vel Principem quẽvis ornare sufficiens erat
dignissimum, quàm ob singularem in DE-
UM pietatem, eruditionem ætati ipsius con-
venientem & facundiam, cum incompara-
bili erga omnes comitate morumq; suavi-
tate conjunctam, quibus, ut summus Aca-
demiæ

demiæ hujus magistratus non ita pridem ad ipsum deferretur, promeruit. Sed & Generositatem ipsius alter quidam vir ornatissimus Doctissimusq; , ætate licet dispari, eodem tamen tempore, & eadem ad immortalitatem via, ex numero nostro secutus est, quo casu luctus nobis duplicatus, dolorq; exacerbatus est: quorum nunc memoriam pluribus sollicitare non debemus.

Quanquam autem ejusmodi ista sunt, ut potius, quæ à DEO nobis contingunt, velle debeamus, quàm quæ cupimus, ab eodem optare: magna tamen sunt, gravia sunt, quis negat Auditores? Sed prohibeat DEUS Opt. Max. prohibeat, inquam, à nobis, quæ morte ipsa & vi inimicorum graviora instare nobis videntur, FAMEM dico, & EGESTATEM. Quæ calamitas non cœlitus, ut res ipsa testatur, demissa, nec hostium meditamento aut injuria in agrum nostrum invec̄ta, sed immani scelere ac avaritia paucorum hominum conflata est, quibus

D

bus

bus nihil aliud propositum est, quàm omnes homines ἀποσκολύπειν, ut Archilochi verbo utar, & studia atq; literas, quas lentè renasci sciunt, unà cum ingenijs ipsis, quantum in se est, opprimere. INGENIA STUDI-
AQ. OPPRESSERIS FACILIUS, QUAM REVOCA-
VERIS, verissimè ait in Agricola Tacitus. Ac Domitianus quidem vitiorum omniũ confcius sibi Princeps, inimicas vitij arts non odio magis, quam reverentia relegaverat, ajente Plinio Secundo in Panegyrico, quem optimo Imperatori Trajano dixit. Hoc genus hominum avaritia cœcum, Magistratibus contumax, furore vecors non relegare artes, sed ipsos protinus cultores earum exanimare cogitat, excandefactâ, supra quàm credibile est, annonâ, auctisq; subito rerum pretijs, sine quibus nullo modo vivi potest. Non poterat simplicior & certior via ad dissipationem interitumq; Academiæ reperiri, Auditores optimi: siquidem misericordiæ species est citò occidere, &
alimen-

ta denegare est necare. Neq; propterea in
quenquam injurius sum, dum vitiis magis,
quam hominibus irascor. Sic & Socrates
exsecrari solebat eos, qui primi honestatem
ab utilitate sejunxissent, res inter se naturali
confortio & societate devinctas: quam o-
pinionem agebat esse causam omnium in-
commodorum, quibus humana vita infesta-
retur. Innumera enim mala consequi ne-
cesse est, ubi augendæ rei familiaris studi-
um à recta conscientia & à pietatis officio
penitus divellitur atq; segregatur. Earun-
dem verò rerum discidium causa est anno-
næ difficultatis præsentis: de qua tot cives
honesti hujus Opidi, qui neq; artopæi, ne-
que zythepfæ neque creopolæ sunt, tot a-
gricolæ, coloni, operarij q; pauperes, tot vi-
duæ & pupilli nunc conqueruntur: quibus
congemere nolle, est futuri judicii metum
perdidisse. Pro his enim omnibus CHRIS-
TUS Dn. noster mortuus est. Habeo que-
relarum harum testem, præter eum, quem
D 2 paulo

paulo ante laudavi, Nobilissimum Dn. Opi-
di hujus præfectum, Virum spectatissimum
doctis. & præstantissimum Dn. M. GEOR-
GIUM GÖRINGERUM poligrammateum,
qui honoris nostri, fortassis & commisera-
tionis causa Auditorium hoc ingressus est:
quem de hac communis fundi calamitate
non semel conferre mecum memini. Belli
mala minus, quàm Famem, formidanda es-
se, Psaltes Regius exemplo suo docuit, qui
Fami pestilentiam, in flagellorum trium o-
ptione, prætulit. Et, ut pater virtutis omnis
Justiniano dictus censuit,

Πάντες μὲν συγερὸι θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσι,
Λιμῶ δ' ὀικτιζον θανέειν, καὶ πότμον ἐπέσσειν.

hoc est:

*Dura quidem miseris mors est mortalib. omnis,
At perijisse fame res una miserrima longe est.*

„ Vos, DOMINI PATRIÆ Q. PA-
„ TRES, Senatores inclytę Reipub. Norim-
„ bergensis, quos non sine multo honore ite-
„ rum compello, obviam ite, pestes istas à
nobis

nobis familiaq; nostra prohibete, eaq; re-
Vos deos quosdam averruncos nobis præ-
state. Ita vicissim Rector ille universi, Sa-
lutis fons, pelagusq; immensum Boni, quæ
imperio vestro gesta sunt, geruntur, postq;
gerentur, ea Vobis, Populo plebiq; Norim-
bergensi, sociis, nominiq; vestro benè ve-
runcet, eaq; omnia benè juvet, bonis au-
ctibus auxit, salvos incolumesq; victis per-
duellibus (si qui erunt) fervet, quæq; illi
in civitatem vestram facere moliti fuerint,
ea Vobis Populoq; Norimbergensi in eos-
dem exempla edendi facultatē det. Quod
si quid præterea optandum est, id quoque
deprecamur, ut idem DEUS Opt. Max. cu-
stodiat & protegat hanc pacem, qua, mu-
nere ipsius, magis nunc gaudemus, quam
qui senectam exuit. tum verò languentem
intemperiiis præteriti temporis Academiae
hujus flosculum brevi revirescere faciat,
mulceat, firmet, educet, ipse Aura, Sol,
Imber & omnium Incrementum. in feli-

D 3 cissimo

„ cissimo Reipublicæ Vestræ statu, ἀνδραγαθῶν
„ ὑμῶν καὶ ἀδεχομένων. ut quod in monitorio E-
„ dicto Tiberius Cæsar olim proposuit, ci-
„ tra invidiam odiumq; ullius, ipsa nascendi
„ conditione PRINCIPES MORTA-
„ LES SINT, RESPUBLICA
„ VERO IMMOR-
„ TALIS.

D I X I.

AD AUCTOREM

CASP. HOFMANNI MED. D.
& Profefs. Ord. in ead. Acad.

CARMEN.

ET nemo heic memor est mandati muneris, inquam,
Erepta ex tantis, impia turba, malis!
Nemo est ex tanto numero, qui dicere CHRISTO
Promeritas laudes ore, animoq; velit!
Sic ego multoties mecum: cum syrmate pullo.
DINNERUM video protetulisse pedem.
Eja bonum factum! quo non prestantior alter
Mulcere eloquio pectora flexanimi.
DINNERE, exemplo quia nos pietatis amico
Sollicitas, merito nomen habeto PII,
Ut, postquam caelo nubes transiverit ista,
Almaq; se nobis pax iterum stiterit,

Omnes

Omnes unanimi celebremus pectore CHRISTUM,
Auspicio ducti, praeo diserte, tuo.
At vos, quos memori vae grandia facta JHOVAE,
Et patrium fœdus volvere mente juvat:
State Viri, & leti, tanto turbante tumultu
Teutonium, eventus spe tolerate moram.
Tempus erit: sed vos mandata capeffite JHOVAE,
Et votis ibunt consona fata suis.
Sic ait: In dubijs ME autorem quære salutis,
A ME certa tibi (crede) salus veniet:
At tu, non dubijs à ME defensione periclis,
Fac mea condignis laudibus acta vebas.

A L I U D.

ECquid in obscuro latitans fortè addere nomen
Possum, à quo majus sumunt mea carmina pond?
Parva tamen; fueram certè majora daturus,
Æquè si pronum præstare ac velle fuisset.
SALVE igitur, semper Te vota precesq; sequantur:
Et vivas vigeasq; , precor, ter maxime nostri
Nunc ævi Cicero; (rumpantur ut ilia Codro!)
Dispeream malè si palpor. facundia tanta est,
Dictio tam locuples, tanto fluis amne, Tuiq;
Tam semper similis modò corpore, corde, styloq;
Rara avis in terris, nigroq; simillima cygno,
Raraq; conspicitur conjunctio cordis & oris.
Queis cunctis polles; nec nunc inglorius: exstant
Ingenij monumenta Tui, restantia curam,
Pro sermone, leget quæ post mirata vetustas.
Maeste hac, insignis Doctor, virtute coruscâ!
Magna potes præstare, edas majora; legemus.

Aliud

9X 117 568
ALIUD EJUSDEM.

Nomina pulchra placent, faustum jacet omen in illis,
Et res sub pulchro nomine pulchra latet.

Andreas non voce tenuis, virtute sed amplâ es,
Et vitæ studijs, ingenijq; bonis.

Cum visu es facilis, tum dictu adfabilis omni,
Sic Charitum plenè perficies numerum.

Virgilij est equidem vox: famam extendere Factis

Hoc virtutis opus, esse laboris onus:

Ast simul hunc dignum regero, nec laude minorem

Qui Dictis famam extendere ritè queat.

Sape solent homines festivo dicere lusu,

Id quod & exemplis tempora nostra probant:

Doctis atq; apibus dare blandula verba necessum est,

Ut solito maneat utraq; turba loco.

Causarum mihi multa subest vis; cætus abundè

Hoc de Te sparsus dicier ista monet.

Dictis nutantem retrahis DINNERE, disertum

Quem præ alijs celebrat Norica terra virum.

Gloria sic cinget; nec Te ventura silebunt

Secula, nec fama sunt habitura modum.

Deprop.

Johannes Heringius

Oldenburgensis

J. U. ST.

F I N I S.

1077
707

ET PRVDEN
NIS

Æ ET

CLARISS.

BERG.

TEMVIRIS,

AIM,

LCKAMER,

RUNDHERR,

HOF,

f. & Patronis

andi ergò

D.

p. à CONSIL.

orphina.

